

TOINEN PAINOS

Colli

PISTEET LOPUSSA

O T A V A

Pisteet lopussa

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-298-5

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

HELSINKI 1941

KIRJAPAINO-OSAKEYHTIÖ SANA

OLLI
PISTEET
LOPUSSA

42 juttua
meikäläisistä, hölmöläisistä
ja ryssistäkin

Kuvittanut
Erkki Koponen

Toinen painos
6—11:s tuhat

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö Otava

OLLI:

P I S T E E T L O P U S S A

Tässä on uusi kokoelma Ollin herkullisimpia juttuja sekä tämän ajan kysymyksistä että ikuisesti pätevistä asioista. Mikään inhimillinen ei Ollille ole vierasta, ja niin hän asettaa jälleen näissä 42 jutussa meikäläisistä, hölmöläisistä ja ryssistäkin totuuden tarkasti paikalleen: meikäläisten hyveet ja paheet saavat — herrasväki Jakarin, Mustapartaisen miehen ym. tuttujen hahmojen avustuksella — niille kuuluvan kunnian, Hölmölän erikoisuuskirjeenvaihturi uudisoi paikkaseudun luonnonilmiöistä ja sisäpoliittisista tapahtumista, ja ryssistä riittää aina tuoretta juttua. — Ajan tasalla olevana kynäilijänä Olli on mm. uudisoinut Kalevalan nykyaikaisen sanomalehtityylin tasolle saavuttaen erinomaisen tuloksen. Käytännöllisiäkään neuvoja ei kirjasta puutu: hyvin huomattavalla sijalla on ajankohtainen luku nelijalkaisten sikojen kasvatuksesta ja hoidosta.

Kirjan jokainen sivu on hytkähdyttävän riemullinen alkulauseesta asti, jossa paljastuu kokoelman nimeen kätkeytyvä aito ollimainen ajatuksen käänne.

A L K U L A U S E.

Kirjojensa alkulauseissa kirjoittajat yrittävät selitellä tarkoituksiaan.

Tämän kirjan tekijän eräänä tarkoituksena on ollut järjestää välimerkit vanhaan hyvään tapaan mikäli mahdollista siten, että pisteet ovat lauseitten lopussa.

Rohkenemme toivoa tässä pyrkimyksessä yleensä suurin piirtein onnistuneemmeakin. Siitä kirjan nimi.

P Ä I N V A S T O I N.

Istui neuvostovaltakunnassa Pavel Antonovitsh.
Proletaari ja musikka Pavel Antonovitsh.

Ei tällä kertaa vankilassa istunut. Eivät neuvostovaltakunnassakaan sentään ihan kaikki vankilassa istu — yhtäikaa.

Pavel Antonovitsh, tarkemmin sanoen, komisarin viraston etuhuoneessa istui.

— Korjaatko luusi! karjasi virastovahtimestari Pavel Antonovitshille. Vai täällä vetelehdit, kerkijäläinen, urkkija, lutikka, iilimato, kurannuolija, mene kadulle vetelehtimään, sika!

— Ka, sanoi Pavel Antonovitsh, älähän. pyhä veli, suutu! Katsohan, mikä tämä on!

Seteliruplan vahtimestarin kouraan pisti.

— Ylen on huonoksi tullut näköni, valitti vahtimestari ja setelin taskuunsa sujautti. Näytähän vähän suurempaa.

— Tässä on, sanoi Pavel Antonovitsh ja toisen setelin antoi. Viimeiseni on.

— Vot, toveri, sanoi vahtimestari, leikkiähän äsken kanssasi laskin, kelpo olet vallankumouksellinen, luokkatietoinen proletaari. Mitäpä suvaitsee olla asiaa?

— Ka, komissaarin puheille tahtoisin. Mutta ei taida hänen jalosukuisella ylhäisyydellään toveri komissaarilla olla aikaa meikäläiselle?

— Ai ai, kaikille on komissaarilla aikaa. Toveri komissaari on kansan kaikkivallan palvelija, kaikkia kuulee, vapaus ja vallankumouksellinen veljeys ja tasa-arvo, kaikki puheille pääsevät — paitsi tietysti entisten porvariain jälkeläiset ja ne, jotka työssään käyttävät palkattua apua ja menshevikit ja trotskilaiset ja . . . seinällä tuossa on luettelo. Vallankumouksellinen kun olet, luokkatietoinen proletaari, vot, oitis pääset.

— Ovesta tuostako komissaarin puheille pääsee?

— Ovesta! Luukulle menet, tuonne luukulle! Lupalipun pyydät.

Pavel Antonovitsh luukulle meni. Jonossa odotti. Nälkää näki. Odotti. Nukkui. Odotti. Lipun lopulta sai, joka oli vietävä toiselle luukulle. Vei. Odotti. Odotti. Sai taas lipun, joka oli vietävä toiselle luukulle. Ja siinäpä samassa jo virasto suljettiin ja Pavel Antonovitsh ajettiin ulos.

Seuraavana päivänä Pavel Antonovitsh, musikka ja proletaari taas tuli komissaarin viraston odotushuoneeseen. Luukulta luukulle. Odotti, odotti. Ajettiin ulos.

Päivä kului päivän jälkeen. Luukulta Pavel Antonovitsh luukulle kulki. Odotti, odotti. Parta harmaantui ja hiukset lähtivät ja hampaat putoilivat ja sääret käyristyivät. Aina vaan odotti.

Ajan kuluksi juttelikin.

— Komissaarin puheilleko sinäkin? Pavel Antonovitsh toiselta musikalta uteli.

— Ka niin. Kolme kerta jo kaupunkimme nimi muuttua on ennättänyt siitä lähtien kun odottaamaan rupesin.

— Mitä on asiaa sinulla komissaarille?

— Voi, aikoja sitten, toveri, asiani jo olen odotellessa unohtanut! Entäs sinulla?

— Pyyntöjä tehtävänä, sanoi Pavel Antonovitsh.

— Mitäpä pyydät, toveri?

— Pyydän, että minut kuoliaaksi ammutaan, tyrmään teljetään, Siperiaan karkoitetaan, selkään annetaan . . .

— Voi, bohu, bohu, joko kauan olet tuollainen ollut, mies parka!

— Hulluksi kai luulet, toveri. Vot älä, tähän juuri viisautta onkin! Katsos, vallankumouksellinen luokkatietoinen leniniläis-stalinilainen kommunistinen aate on mokoma, että kaikki juuri päinvastoin tapahtuu kuin se mitä luvataan. Ymmärrätkös?

— Ka, en ymmärrä.

— Vot. Meille vapaus luvattiin. Ka, kukaan ei sen jälkeen vapautta ole nähnyt. Untakaan et ilman tshekan lupaa saa nähdä. Ja vankilat täynnä ovat. Ikuinen rauha luvattiin. Aseistariisumista saarnattiin. Vot, kun puna-armeijalaisen aseeni pois heitin, Siperiaan vastavallankumouksellisenä ajettiin. Kun työpäivä lyhentää luvattiin, vot, piteni, piteni. Kapitaali ja raha pois-

taa luvattiin, vot, nyt paha perii, jos ei ruplia ole! Meidän on vallankumouksellisia oltava, mutta jos vallankumouksen teemme, vot, hirtetään! Kaikki päinvastoin. Päinvastoin. Päinvastoin.

— Varjeltkoon, hiljaa puhu!

— Ka, nyt minä, jos komissaarin puheille pääsisin, nöyryimmästi pyytäisin, että minut ammuttaisiin. Vot, silloin varmasti päinvastoin henkiin jäisin. Pyydän, että minut vankilaan teljetä luvataan. Silloin saan päinvastoin vapaana olla. Pyydän, että Siperiaan karkoitetaan, selkään annetaan. Kun se luvataan, vot, silloin tiedän että mitään ei siitä tule ja päinvastoin rauhassa saan elellä. Ja loppujen lopuksi pyytäisin . . .

— A mitä vielä?

— Lopuksi nöyryimmästi pyytäisin, että minusta tehtäisiin enkeli.

— Enkeli!

— Vot, enkelipä niinkin. Jos se luvattaisiin, onneni täydellinen olisi. Sillä silloinhan minusta tietysti päinvastoin tehtäisiin komissaari!

SYNTYIPÄ KESKUSTELU.

Oikein hienot olivat ne herrasväki Ketomurkinan kutsut.

Väkeä oli paljon. Mutta keskustelua ei tahtonut syntyä.

— Jaa.

Hiljaisuus.

— Kyllä. Hm.

Tauko.

— Hm. Niin. Hm.

Vaitiolo.

Hiljaisuus. Tauko. Hiljaisuus.

Kiusallista. Oikein kylmä hiki nousi selkään, kun seura oli niin kyvytöntä keskustelemaan. Aivan tuskastuttavaa, kun ei kukaan keksinyt mitään sanottavaa.

Ja taas tuli hiljaisuus.

Silloin se tapahtui! Aivan yhtäkkiä. Ilman minkäänlaista edelläkäyvää varoitusta. Niinkuin tulva, joka hirvittävällä voimalla odottamatta murtaa padot. Kaikki ratkesivat yhtäkaa puhumaan.

— Mikä nyt tuli? kysyin pelästyneenä lehtori Puruleivoselta vieressäni. Mitä on tapahtunut?

— En kuule, sanoi lehtori, kaikki puhuvat niin kovasti. Mitä sanoitte?

— Kysyin, että mitä nyt on tapahtunut, kun kaikki rupesivat noin tavattomasti puhumaan?

— Ettekö näe! Täällähän on pianotaiteilija Savukoira. Ja hän rupesi soittamaan pianoa.

Tosiaankin. Pianotaiteilija näytti soittavan, vaikka puheenporinassa ei soitto kuulunut. Omituinen ja salaperäinen keskustelupauhun alkaminen sai siten aivan luonnollisen selityksensä.

— Mies parka! huusin minä.

— Jaa minäkö? sanoi lehtori.

— Tarkoitin pianotaiteilijaa. Mahtaa olla surkeata soittaa, kun kaikki ihmiset ympärillä keskustelevat suuriäänisesti.

— Älkää olko huolissanne. Hän saa kyllä pian tilaisuuden soittaa ilman ihmisiä. Hänellä on konsertti ensi viikolla.

METSÄNRIISTAA.

Hölmölän erikoisuuskirjeenvaihturimme lennättöi poste festante kirjeellisesti yksityisoikeudella:

Paikkaseutumme viimeiseksi vierähtäneillä toripäivillä herättihän hän melkoperäistä ja iloluontoista huomaavaisuutta perheenemäntien joukossa yksi suuri sika, jota tietysti kuolleena myi Mämmälästä kotoisin oleva mies ilman mitään

korttia vaatimatta 90 markalla à kilog. Häipyinkinhan tämä näin säädystelyn ulkopuoleitse saatu sika tuossa tuoksahduksessa ikäänkuin kuumille kiville parempiin poskiin pistettäväksi.

Viranomaisten y.m. tiedustelujen suhteen myyjältä että mitenkä lieneekö tällä oikeus sianlihaan katsoen, luut tietysti mukaanluettuna, myydä tätä julkisesti yleisölle ilman takavarikkoon ottamista ja korttipistelmiä, myyjä huomautti, että kyllä vaan saa.

Nimittäinhänhän kansallishuoltoministeriön lihaa koskettelevassa pykälistössä onhanhan nimelisoimaisesti sanottu, että säädystelyn ja korttien ulkopuolella on kaikki metsänriista. Olenhan tämä edellämainostettu sika karannut metsään ja tullut siellä villiksi, niin että se oli selvä villisika. Ja se oli sitten metsässä ammuttu, niin että se olihanhan metsänriistaa. Jos ei metsässä ammuttu villisika ole metsänriistaa, niin mikäs sitten!!

Saaden asia sittemmin kansallishuoltolautakunnan välityksellä sikälitse ikävähköjä jälkmaineja sian myyjän suhteen, että tämä kuitenkin tuomittiin tiilenpätkiä lueskelemaan ei vastoin huonoa parempaa tiedottomuutta tapahtu-

Olli — armoitettu humoristimme

Mika Waltari lausuu Ollista Maaseudun tulevaisuudessa:

»—Tuo hänen ainutlaatuinen, kuivan humoristinen tyylinsä on keskittynyt yhä suppeampaan ja nerokkaampaan sanontaan, joka ilman muuta takaa hänelle tietyn klassikon aseman kirjallisuudessamme koserian alalla.»

»Ollin huumori on voimakkaasti älypitoista ja rakettimaisesti räiskähtelevää. Hän tekee nerokkaalla tavalla pilaa ihmisten isomista ja pienemmistä heikkouksista, poroporvarillisuudesta ja poliitikankin naurettavuuksista. — Olli leikkaa terävästi ja siroittelee haavoihin hienorakeista suolaa, mutta sen jälkeen hän parantaa 'potilaan' kivun naurattamalla häntä yllätyksellisillä käänteillään.» — (Turun Sanomat.)

— »Mutta Olli ei ole pelkkä ilveilijä Jumalan armosta. Hänen tarinoissaan on aina totta toinen puoli ja useimmiten enemmänkin kuin toinen puolikas. Olli on tavoittanut kertomuksiinsa aidon parodian sielun, ja se tekee hänet aina miellyttäväksi, mielenkiintoiseksi, aktueelliksi ja suosituksi.» — (Suomalainen Ylioppilas.)

Ollin aikaisemmista teoksista ovat jäljellä seuraavat:

Nimittäin tuota noin... 50 juttua kokoelmista »Mustapartainen mies herättää pahennusta», Vahingosta vihastuu» ja »Hedelmäsuola Pomosin». Kuvittanut T. Vikstedt. Hinta 49 mk, kangask. 60 mk.

Paistista päästyä. 41 juttua. Kuvittanut Erkki Koponen Kolmas painos. Hinta 38 mk, kangask. 49 mk.

NÄKÖISPAINOS NTAMO 2012

9 789522 152985 >

WWW.NTAMO.NET